

Sygnatura akt IV Ka 696/17 L., dnia 15 marca 2018 r.

Sygnatura akt oskarżyciela: 1 Ds 713/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy w Legnicy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Paweł Pratkowiecki

Protokolant: st. sekr. sądowy Patrycja Ignaczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Legnicy Tomasza Pisarskiego

po rozpoznaniu dnia 15 marca 2018 r.

sprawy R. M.

syna T. i W. z domu T.

urodzonego (...) w L.

oskarżonego o przestępstwo z art. 207 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy

z dnia 25 października 2017 r. sygn. akt II K 798/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 20,00 zł kosztów procesu za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 150,00 zł opłaty za II instancję.

Sygn. akt IV Ka 696/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Legnicy, orzekając w sprawie o sygn. akt II K 798/16 wydał w dniu 25 października 2017 r. wyrok wobec oskarżonego R. M..

Powyższy wyrok zaskarżył w całości obrońca oskarżonego i stawiając zarzut obrazy przepisów postępowania, tj. art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., wniósł o uchylenie tego orzeczenia i umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zdaniem sądu odwoławczego brak jest podstaw do przyjęcia, że w sprawie niniejszej doszło do przedawnienia karalności przypisanego oskarżonemu występku z art. 217 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. To prawda, że czyn ten kwalifikowano pierwotnie jako ścigane z oskarżenia publicznego przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. (taką kwalifikację przyjęto także w akcie oskarżenia). Prawdą jest również podnoszona w apelacji okoliczność, że do złożenia przez prokuratora oświadczenia o objęciu tego czynu ściganiem z urzędu w trybie art. 60 § 1 i 2 k.p.k. doszło dopiero w dniu 24 października 2017r. (k- 261, 262), a więc niewątpliwie już po upływie

roku od momentu, gdy pokrzywdzona dowiedziała się o osobie sprawcy. Trzeba również przyznać, że pierwotne zakwalifikowanie czynu jako publicznoskargowego nie zmieniło faktu, że w rzeczywistości pozostawał on występkiem prywatnoskargowym i należało do niego stosować w chwili orzekania zasady dotyczące przedawnienia karalności tych właśnie (prywatnoskargowych) przestępstw, tj. art. 101 § 2 k.k. i art. 102 k.k.

Powyższe nie oznacza jednak, że doszło do przedawnienia karalności przypisanego oskarżonemu występku z art. 217 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnionego w okresie od czerwca 2015 r. do października 2015 r. Kluczowy jest tu bowiem fakt, że pokrzywdzona złożyła formalne zawiadomienie o popełnieniu tego przestępstwa (czynu) już w dniu 17 października 2015 r. (k.10-12), a postanowienia upoważnionego organu procesowego o wszczęciu dochodzenia oraz o przedstawieniu oskarżonemu zarzutu wydano dnia następnego, tj. 18 października 2015 r. (k- 36 i k- 45). To zaś na mocy art. 102 k.k. spowodowało wydłużenie wskazanego w art. 101 § 2 k.k. okresu przedawnienia karalności o dalsze 5 lat. Przyjmuje się bowiem, że jeśli wszczęcie postępowania w trybie publicznoskargowym nastąpiło przed upływem terminów określonych w art. 101 § 2 k.k., a taka sytuacja, jak to wskazano wyżej, miała miejsce w niniejszej sprawie, to późniejsza zmiana kwalifikacji prawnej na czyn ścigany z oskarżenia prywatnego, nie stoi na przeszkodzie do kontynuowania procesu, aż do momentu upływu terminu wskazanego w art. 102 k.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2017 r., sygn. II KK 116/17, OSNKW 2017/9/52).

Na gruncie art. 102 k.k., z punktu widzenia okresu przedawnienia karalności przestępstw prywatnoskargowych, istotne jest, aby przypisany oskarżonemu czyn mieścił się w granicach zdarzenia historycznego, które pierwotnie objęte było postanowieniem o wszczęciu postępowania przygotowawczego i przedstawieniu zarzutów odwołujących się do kwalifikacji publicznoskargowej. Warunek ten w niniejszej sprawie został spełniony, gdyż nie może być wątpliwości, że czyn przypisany oskarżonemu w zaskarżonym wyroku mieści się w granicach wytyczonych w akcie oskarżenia, a także w postanowieniach z dnia 18 października 2015 r. (k-36 i k. 45).

Dotychczasowe uwagi pokazują, że w ocenie Sądu Okręgowego nie ma racji apelujący, gdy utrzymuje, że do wskazanego w art. 102 kk wszczęcia postępowania o czyn z art. 217 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. doszło dopiero z chwilą złożenia przez prokuratora oświadczenia w trybie art. 60 § 1 k.p.k., tj. w dniu 24 października 2017 r. (k- 261). Oświadczenie to było bowiem wyrazem woli popierania oskarżenia także na wypadek zmiany kwalifikacji prawnej na prywatnoskargową, i jako takie miało znaczenie z perspektywy przesłanki istnienia skargi uprawnionego oskarżyciela (art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.), nie zaś przesłanki przedawnienia karalności (por. przywołane już postanowienie Sądu Najwyższego o sygn. II KK 116/17).

Ponieważ sąd odwoławczy nie dopatrył się z urzędu żadnych uchybień w postępowaniu sądu pierwszej instancji oraz w treści zaskarżonego wyroku, a także uznał za adekwatną do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości, karę wymierzoną oskarżonemu, to zaskarżony wyrok utrzymano w mocy, a o kosztach procesu za II instancję rozstrzygnięto na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.